

създамъ невѣренъ образъ въ ума на царкинята. Ще кажа само, че нѣма жена на свѣта, която, като го види, да го не залоби... Нѣма.

Белослава плесна съ рѣще.

— Ахъ, какъ искамъ да го видя! Марио... Ще ти дойда веднага на гости. Не, макаръ че мама не ме пуща, но ще дойда за сватбата: искамъ и азъ да разгледамъ Константиновградъ, да видя чуднитѣ църкви... Босфора... Златния рогъ... Света София... Ахъ, защо не ме пушатъ!

Люи дьо Шателъ се усмихна. Свѣтлитѣ му пѣстри очи засияха.

— Мадамъ, нѣма нищо по-лесно отъ това да дойдете въ Константинополь. Увѣрявамъ ви, че ще сторя всичко възможно, за да ви помогна... Но ще ми обещаете само едно нѣщо.

— Какво? — възкликна възторжено Белослава.

— Да ми помагате и вие...

— Но по каквъ начинъ? — попита горещо момата.

— Това е моя тайна. Ще ви кажа утре... Като дойда да пия медовина у васъ, както гласи поканата ви.

На следния денъ дъщерята на князь Белота даваше голѣмъ приемъ у дома си въ честь на годеницата и латинскитѣ гости.

Момитѣ се изсмѣха и почнаха да шѣпнатъ. Хъртътъ скочи, почна да трие галено муцуната си въ дрехата на Мария. Тя го потупа нѣжно по свѣтлата козина, изпѣстрена съ едри капки, жълти като кехлибаръ. Рицарътъ взе отъ рѣцетѣ на Петкана лютнията и почна да я настройва.

— Искате ли пѣсенъта за Ричардъ Львското сърдце?

— Кой е билъ той? — попита малката Марина, дъщерята на богатия златаръ Ефтимъ.

— Засрами се, — каза Мария. — може ли да не знаешъ кой е билъ Ричардъ Львското сърдце!

— Ахъ, тогава трѣбва да ви разправа за него! — каза Люи дьо Шателъ. — Но неговитѣ истории нѣматъ край. Ще ви разправа само какъ той се спаси отъ пленничеството си. Но преди това ще ви изпѣя пѣсенъта, която пѣхме, когато преди десетъ години тръгнахме за кръсто-

трие Ричардъ